

นิทานเรื่อง แผนลับปราบแผนร้าย

นานมาแล้ว มีพ่อมดเจ้าเล่ห์คนหนึ่ง ประารถนาที่จะปลูกฝังนิสัยชอบชิงดีชิงเด่นให้เกิดขึ้นในใจของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้ พ่อมดจึงแปลงกายเป็นนักจัดการประกวด แล้วเนรมิตสนามประลองฝีมือขึ้น เพื่อใช้เป็นสถานที่ในการแข่งขันชิงชัยต่าง ๆ

พ่อมดพยายามจัดการประกวดสำหรับทุกเพศทุกวัย เพื่อปลูกเร้าให้ผู้คนเกิดความรู้สึกที่อยากจะเอาชนะผู้อื่น พ่อมดจัดการแข่งขันคิดเลขเร็วสำหรับเด็ก ๆ จัดการประกวดความงามสำหรับหนุ่มสาว จัดงานแข่งดำหมากสำหรับผู้สูงอายุ พ่อมดคิดการประกวดได้สารพัดรูปแบบ

ผู้ชนะซึ่งมีจำนวนน้อยกว่า ต่างพอใจที่ตนมีความสามารถเหนือกว่าคู่แข่ง ฝ่ายผู้แพ้ที่มีจำนวนมากกว่า ก็พาลนึกเคียดแค้น และรอโอกาสที่จะได้กลับมาแก้มือกับผู้ชนะอีกสักครั้ง ไม่ช้าไม่นานนัก คนที่ติดบ่วงแห่งเล่ห์กลของพ่อมดก็ค่อย ๆ เพิ่มจำนวนขึ้นจนน่าเป็นห่วง

วันหนึ่ง พ่อมดเกิดนึกสนุกอยากจัดการแข่งขันประชันฝีมือทางศิลปะ ดังนั้น มันจึงวางแผนยุยงให้ผู้คนส่งนักวาดรูปฝีมือดีมาแข่งกันเพื่อค้นหาผู้ชนะ

ครูไม้เป็นศิลปินใจดีที่ชาวเมืองสีน้ำขอร้องให้เข้าร่วมการแข่งขัน ส่วนครูอ้อยเป็นนักวาดรูปสาวแสนสวยที่เมืองคู่แข่งส่งเข้าร่วมชิงชัยในงานนี้ ทั้งครูไม้และครูอ้อยต่างไม่อยากจะเข้าแข่งขันเลยสักนิด เพราะศิลปะไม่ใช่สิ่งที่มีไว้เพื่อใช้ต่อสู้เอาชนะกัน แต่ศิลปะมีไว้เพื่อกล่อมเกล่าจิตใจให้ทุกคนรักกันต่างหาก อย่างไรก็ตาม ครูไม้และครูอ้อยกลับตกลงเข้าร่วมการแข่งขันโดยไม่มีเงื่อนไข เพราะทั้งคู่มีแผนลับบางอย่างที่ตั้งใจจะต้องทำให้ได้

เมื่อวันประกวดมาถึง ครูไม้ซึ่งชอบวาดรูปสัตว์ก็วาดหุ่นวาดรูปช้างพ่นน้ำได้อย่างมีชีวิตชีวาที่สุด ในขณะที่เดียวกัน เมื่อครูอ้อยเห็นภาพช้างของลุงอ้อยอ้าย เธอจึงบรรจงวาดรูปดอกไม้สี หวาน ชูกิ่งก้านอาบสายฝนที่แสนสดชื่น พ่อมดดีใจที่เห็นศิลปินสองคนหลงกลเข้ามาปะทะฝีมือกัน ไม่ว่าจะใครจะแพ้หรือชนะ...คนที่เอาใจช่วยนักวาดภาพทั้งสองก็ย่อมต้องเกิดความรู้สึกที่อยากจะดีเด่นเหนืออีกฝ่ายหนึ่งแน่ ๆ พ่อมดนี่กระหึ่มอยู่ในใจ และเมื่อศิลปินทั้งสองวาดรูปเสร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พ่อมดก็ส่งข่าวป่าวร้องให้ผู้คนจากทั่วทุกสารทิศเข้าร่วมลงคะแนนตัดสินศึกศิลปะในครั้งนี้

แต่ก่อนที่ผู้คนจะลงคะแนน ครูไม้กับครูอ้อยก็เริ่มดำเนินการตามแผนลับที่พวกตนแอบเตรียมเอาไว้ โดยทั้งคู่ช่วยกันนำภาพที่ตนเองวาดมาวางลงคู่กัน ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ มันทำให้เกิดภาพใหม่ เป็นรูปช้างกำลังรดน้ำให้แก่ดอกไม้ มองดูสวยงามและกลมกลืนกันอย่างน่าอัศจรรย์

ผู้คนต่างสงสัยอึ้งอึ้งเมื่อได้เห็นภาพที่เกิดขึ้นใหม่ซึ่งดูสมบูรณ์แบบ และลงตัวกว่าภาพเดี่ยวของทั้งคู่เป็นไหน ๆ ภาพดอกไม้ที่ได้รับพลังแห่งความสดชื่นจากเจ้าช้างน้อย ทำให้ผู้คนได้สติและตระหนักว่า การแข่งขันเพื่อชิงชัยชนะมีค่าเทียบไม่ได้กับการร่วมมือร่วมใจกันสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้เกิดขึ้น เมื่อผู้คนคิดได้ดังนั้นแล้ว แผนร้ายของพ่อมดที่อยากให้ผู้คนนิยมชมชอบการชิงดีชิงเด่นจึงล้มเหลวลงอย่างไม่เป็นท่า

หลายคนอาจคิดว่าพอมตคงคิดหาวิธีล่อหลอกให้ผู้คนหลงผิดอีกเป็นแน่ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ เมื่อพอมตได้เห็นภาพของนักวาดภาพทั้งสองท่านแล้ว ความคิดที่ชั่วร้ายต่าง ๆ ก็กลับสลายไปด้วยพลังแห่งความงามของภาพเขียนและความร่วมมือร่วมใจกันของนักวาดภาพทั้งสอง

ในที่สุด พอมตก็กลับใจเป็นคนดี และขอฝากเนื้อฝากตัวเรียนรู้อาชีพการวาดรูปสวย ๆ กับครูไม้และครูอ้อยนั่นเอง ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานนัก พอมตผู้หลงใหลในศิลปะก็กลายเป็นศิลปินชื่อดัง ที่คอยสร้างสรรค์ผลงานแสนสวย เพื่อกล่อมเกลาหัวใจของคนทั่วทั้งโลกให้อ่อนโยนและเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก

หลังจากที่ผู้คนได้เห็นภาพข้างรดน้ำให้ดอกไม้ และตระหนักถึงคุณค่าของการร่วมมือกัน ความรู้สึกของพอมตก็เปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เขายินยอมภาพนั้นด้วยความเสียบบัง รวากับว่ามันกำลังพูดกับจิตใจของเขาโดยตรง

พอมตเริ่มคิดถึงสิ่งที่เขาได้ทำลงไป ทั้งการปลุกฝังความซิงตึซิงเด่นและความแตกแยกในใจผู้คน เขารู้สึกเสียใจและละอายใจต่อการกระทำของตนเองที่ผ่านมา

“ภาพนี้ไม่ใช่แค่ความงามทางศิลปะ แต่เป็นบทเรียนสำคัญสำหรับข้า...” พอมตพูดเสียงเบา พร้อมกับเดินเข้าไปหาครูไม้และครูอ้อย

“ข้าขอโทษสำหรับสิ่งที่ข้าเคยทำลงไป และข้าขอร้องให้พวกท่านช่วยสอนข้าวาดภาพได้หรือไม่ ข้าอยากเรียนรู้ที่จะสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ เพื่อไถ่บาปของตนเอง”

ครูไม้และครูอ้อยมองหน้ากันแล้วยิ้ม พวกเขารับคำขอของพอมตด้วยความเต็มใจ และช่วยกันสอนพอมตวาดภาพ ตั้งแต่วิธีการจับพู่กัน จนถึงการสร้างสรรค์ผลงานที่สะท้อนความงดงามของจิตใจ

เมื่อเวลาผ่านไป พอมตที่เคยเจ้าเล่ห์กลายเป็นศิลปินผู้มีจิตใจอ่อนโยน เขาสร้างภาพวาดที่เต็มไปด้วยความงามและความหมายลึกซึ้ง ซึ่งสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้คนทั่วโลกได้เห็นมารวมมือกันสร้างสิ่งดี ๆ แทนที่จะซิงตึซิงเด่น

ในวันหนึ่งที่แสงอาทิตย์ส่องลงมาบนผืนผ้าใบที่พอมตกำลังวาดภาพ เขายิ้มให้กับตัวเองและพูดเบา ๆ ว่า “การเปลี่ยนแปลงเริ่มต้นจากการยอมรับความผิดพลาด และศิลปะคือสะพานที่พาข้าเดินไปสู่การเป็นคนที่ดีขึ้น”

ผู้คนต่างยกย่องให้พอมตเป็นตัวอย่างของการเปลี่ยนแปลงตนเอง และทุกครั้งที่มีคนถามถึงภาพข้างรดน้ำให้ดอกไม้ ครูไม้และครูอ้อยก็มักจะเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง พร้อมฝากคำสอนว่า

“ในโลกนี้ ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่าการช่วยเหลือกัน และไม่มีสิ่งใดงดงามไปกว่าการให้อภัย”

นิทานเรื่อง แผนลับปราบแผนร้าย ได้จบลงไปแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้ คือ เรื่องนี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของความสามัคคี ความงาม และพลังของการสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ เพื่อประโยชน์ร่วมกันแทนการซิงตึซิงเด่น สวัสดีครับ